

จดหมายข่าว

ชมรมข้าราชการอาวุโส **กตัต.**

ฉบับที่ 139 (ปีที่ 21) เดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2560

ฉบับร่วมอนุโมทนาบุญในฤดูกาลเข้าพรรษา

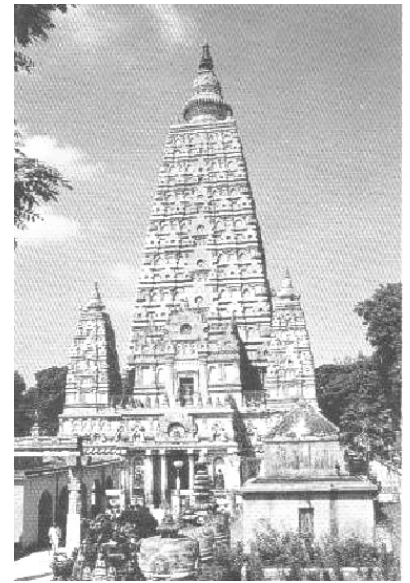
**หลวงปู่พระพุทธรเมตตา
ภายในพระมหาเจดีย์ตรีสุรั พุทธคยา ประเทศอินเดีย**

เรื่องในเล่ม

- จากใจ..... นก. • อันเนื่องมาจากนก
- พระโศภิตกษัตริย์พระเจ้าสุริยวงศา ๑ • ฟ้าวกชมรม
- ชมทุกกวี-ทุกศาสนา • 10 ความจริงของชีวิต ๑
- ทำไมคนไทยจึงเรียกพระราชว่า พ่อ • มงคลสูตร

ธรรมะใด ๆ ก็ไร้ค่า ถ้าไม่นำมาปฏิบัติ

อันเนื่องมาจากปาก หลวงพ่อพระพุทธรเมตตา

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เคยตรัสกับพระอานนท์ ว่า
“ดูก่อนอานนท์ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา จักมาด้วยความเชื่อว่า
- พระตถาคตประสูติในที่นี้ก็ดี
- พระตถาคตตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในที่นี้ก็ดี
- พระตถาคตทรงยังอนุตรธรรมจักรให้เป็นไปในที่นี้ก็ดี
- พระตถาคตเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้วด้วย อนุปาติเสสนิพพานธาตุ
ในที่นี้ก็ดี
ก็ชนเหล่าใดเหล่าหนึ่ง เทียวจาริกไปยังเจดีย์มีความเลื่อมใส
จักทำกาละลง (คือตาย) ชนเหล่านั้นทั้งหมด เบื้องหน้าแต่ตายเพราะ
กายแตก จักเข้าสู่สุคติโลกสวรรค์”

การที่ได้มีโอกาสไปแสวงบุญที่สังเวชนียสถาน ทั้ง 4 ตำบล ย่อมเป็นความปรารถนาของชาวพุทธผู้มีศรัทธาทัวโลก ชาวพุทธไทยส่วนใหญ่มักจะเริ่มต้นเดินทางไปแสวงบุญที่พุทธคยาซึ่งเป็นที่ตั้งของมหาเจดีย์ตรัสรู้ (เป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมสูง 51 เมตร วัดโดยรอบฐาน 129.29 เมตร) บริเวณพุทธคยานั้น มีสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ล้วนเกี่ยวเนื่องด้วยพระองค์ เช่น ต้นพระศรีมหาโพธิ พระแท่นวัชรอาสน์ที่ประทับนั่งในคืนตรัสรู้ อนิมิสเจดีย์ ฯลฯ เป็นต้น

เมื่อเดินทางมาถึงพระมหาเจดีย์ อันเป็นสถานที่ตรัสรู้แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งหนึ่งที่ผู้คนประทับใจ ก่อให้เกิดความศรัทธา คือ หลวงพ่อพระพุทธรเมตตา พระพุทธรูปปางมารวิชัย ทำด้วยหินทรายสร้างในสมัยปาละ หน้าตักกว้าง 147 ซม. สูง 165 ซม. ปิดทองเหลืองอร่าม พระพักตร์อิมเอิบ ดวงพระเนตรโตแบบคนอินเดีย ผินพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออก อายุกว่า 1,400 ปี อยู่ภายในพระมหาเจดีย์ ตำนานเล่าว่า

“ในสมัยกษัตริย์ นามว่า ศคางกา แห่งเบงกอล เป็นกษัตริย์ฮินดูที่มุ่งทำลายพระพุทธศาสนา หลังจากฆ่าพระสงฆ์ เฆมาทำลายวัดวาอารามและทำลายต้นพระศรีมหาโพธิ์ให้สิ้นซากแล้ว ได้เข้าไปในพระวิหารมหาโพธิ์ ได้เห็นพระพุทธรูปองค์นี้ ใจคิดจะทำลายด้วยมือตนเอง แต่เมื่อเห็นพระพักตร์อันเปี่ยมไปด้วยความเมตตา ก็ทำไม่ลง ครั้นจะไม่ทำลาย ก็เกรงว่าพุทธศาสนิกชนจะฟื้นฟูสถานที่นี้ขึ้นอีก จึงได้สั่งให้เสนาบดีผู้หนึ่งไปทำลายหรือย้ายออกเสียจากพระวิหาร เสนาบดีซึ่งเป็นชาวพุทธผู้นี้ ด้วยความจริงใจก็ไม่อยากกระทำแต่เกรงพระอาญา จึงหาทางออกโดยการก่อกำแพงกั้นหน้าพระพุทธรูปไว้ไม่ให้คนเห็น แล้วนำเอาศิ่วลึงค์มาตั้งไว้ที่หน้ากำแพงนั้น เสมือนว่าพระพุทธรูปถูกทำลายไปแล้ว

เมื่อศคางกาได้รับรายงาน แทนที่จะดีใจกลับเสียใจมาก มีโลหิตออกจากปากและจมูก แล้วล้มป่วยลงสิ้นชีวิตอย่างทุกข์ทรมาน บางตำนานบอกว่า ด้วยอาการเนื้อหลุดออกไปทีละชิ้น ๆ และสิ้นชีพลง ภายหลังเสนาบดีผู้นั้นจึงกลับไปทำลายกำแพงที่ก่อไว้ ออก เพื่อให้มองเห็นองค์พระพุทธรเมตตามตามเดิม”

ชาวพุทธไทยเมื่อไปถึง ก็นิยมเข้าไปกราบสักการะพระพุทธรเมตตาก่อน แล้วเดินเวียนเทียนรอบองค์มหาเจดีย์พระแท่นวัชรอาสน์และต้นพระศรีมหาโพธิ์ตรัสรู้ บางกลุ่มก็นั่งสวดมนต์หรือนั่งสมาธิบริเวณใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์นั้น

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ

สมเด็จพระสังฆราช

ประทานพระโอวาท วันอาสาฬหบูชา พ.ศ. 2560

ย้ำให้ระลึกนึกถึงคุณของพระรัตนตรัย

เนื่องในวันอาสาฬหบูชา วันที่ 8 กรกฎาคม 2560 สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ **สมเด็จพระสังฆราช** สกลมหาสังฆปริณายก (อมฺพร มหฺาเถร) ประทานพระโอวาท เนื่องในวันอาสาฬหบูชา พุทธศักราช 2560 ความว่า

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นพระพุทธรัตตะ ได้ทรงแสดงปฐมเทศนาด้วยพระธรรมรัตนะ อันมีนามว่า “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร” โปรดปัญจวัคคีย์ ณ อิสิปตมฤคทายวัน อันเป็นการเริ่มประกาศพระศาสนา กระทั่งบังเกิดมีอริยสงฆ์ ก่อกำเนิดพระสังฆรัตนะ ครบถ้วนพร้อมเป็น “พระรัตนตรัย” ณ ดิถีเพ็ญเดือนอาสาฬหะ เพราะฉะนั้น วันอาสาฬหบูชาจึงเป็นโอกาสสำคัญที่พุทธบริษัทจักได้น้อมรำลึกถึงคุณพระรัตนตรัย ย้ำเตือนจิตใจตนให้มุ่งประพฤติตามหนทางอริยมรรคตามที่สมเด็จพระบรมศาสดาได้ทรงแสดงไว้เป็นครั้งแรกในดิถีเช่นนี้

ท่านทั้งหลายผู้เป็นพุทธศาสนิกชน คงเคยปฏิญาณตนถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่งที่ระลึกด้วยภาษาบาลีว่า พุทฺธํ สรณํ คจฺจามิ, ธมฺมํ สรณํ คจฺจามิ, สงฺฆํ สรณํ คจฺจามิ เป็นต้น ณ โอกาสคล้ายวันบังเกิดพระรัตนตรัยครบองค์สาม จึงขอเชิญชวนทุกท่านทบทวนความหมายของคำปฏิญาณที่ประกาศตนอยู่เสมอว่า แท้จริงแล้วมีสาระลึกซึ้งมากกว่าเพียงแค่พิธีกรรม ถ้าท่านเป็นผู้มีไตรสรณคมน์คอยนำทางชีวิตอยู่ทุกขณะจิต ก็ย่อมมีความเคารพยำเกรงในคำสอนของพระศาสดา ย่อมมีความละเอียดซื่อสัตย์ไม่กล้าประพฤติล่วงละเมิด “ศีล” ซึ่งเป็นการปิดประตูสู่ความตกต่ำ และย่อมชวนขวายเป็นจะประพฤติ “ธรรม” ซึ่งเป็นการเปิดประตูสู่ความงอกงาม ถ้าทำได้ตามนั้น ความศักดิ์สิทธิ์แห่งคุณพระรัตนตรัยย่อมมีอยู่จริง และย่อมดลบันดาลให้ท่านประสบความสุขความเจริญได้อย่างเห็นแจ้งประจักษ์จริง ด้วยผลจากความดีที่ท่านเพียรประพฤติตามพระพุทธรธรรมนั่นเองไม่ใช่ด้วยอำนาจลี้ลับเหนือการพิสูจน์แต่อย่างใด

ประเพณีการบูชาพิเศษในวันอาสาฬหบูชาบังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลกเมื่อเกือบ 60 ปีมาแล้วบนผืนแผ่นดินไทย ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร สมควรที่เราชาวไทยจะได้ภาคภูมิใจ และขอจงใช้โอกาสวันอาสาฬหบูชาและเทศกาลเข้าพรรษา เป็นปฐมฤกษ์แห่งการรักษาสัจจะต่อคำปฏิญาณ ในอันที่จะละเว้นจากบาป พร้อมเร่งบำเพ็ญคุณงามความดีให้เพิ่มพูนเพื่อสันติสุขอันไพบูรณ์ในชีวิตของท่าน ครอบครัว ชุมชน ประเทศชาติ และโลกสืบไป

ชกใจ... บก.

จดหมายข่าวฉบับเดือนกรกฎาคม - สิงหาคม 2560 อยู่ในช่วงฤดูกลางเข้าพรรษาของพระสงฆ์ ที่ท่านปฏิบัติสืบทอดกันมาตั้งแต่ครั้งพุทธกาล วันเข้าพรรษาปีนี้ตรงกับวันที่ 9 กรกฎาคม ที่ผ่านมา เป็นวันที่พระสงฆ์ฝ่ายเถรวาทอธิษฐานว่าจะพักอาศัยประจำอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง เป็นเวลา 3 เดือน (ถึง 5 ตุลาคม 2560) ตามพุทธบัญญัติโดยมิไปค้างแรมที่อื่น...

การเข้าพรรษามีประวัติว่า ในสมัยพุทธกาล พระสงฆ์มีหน้าที่ปกติ จะต้องจาริกไปโปรดสัตว์และเผยแผ่พระธรรมคำสอนให้ประชาชนในที่ต่าง ๆ ไม่จำเป็นต้องมีที่อยู่ประจำแม้ในฤดูฝน ชาวบ้านพากันตำหนิติเตียนว่าพระสงฆ์ไปเหยียบข้าวกล้าและพืชอื่นจนเสียหาย แม้เหยียบสัตว์เล็กสัตว์น้อยด้วย พระพุทธองค์จึงทรงบัญญัติให้พระสงฆ์อยู่ประจำที่ ตลอดเวลา 3 เดือนในฤดูฝนเมื่อพระสงฆ์ต้องอยู่ประจำที่เช่นนี้ชาวบ้านจึงได้ร่วมกันสร้างสถานที่พักอาศัยสำหรับ “ดักพระ” ในฤดูกาลจำพรรษา และวิวัฒนาการมาเป็น “วัด” ในที่สุด

การที่พระสงฆ์อยู่ประจำที่เช่นนี้ เป็นโอกาสที่พุทธศาสนิกชนจะได้อนุเคราะห์พระสงฆ์ ได้ทำบุญรักษาศีล การทำใจให้ผ่องใส ฟังเทศน์ ฟังธรรม ละเว้นอบายมุข (โดยเฉพาะเครื่องดื่ม ชนิดมี แอลกอฮอล์ จะได้เป็นการพักดับไปด้วยเพื่อเป็นผลดีแก่สุขภาพ) ในส่วนของพระสงฆ์นั้น เมื่อมาพักรวมกันหลายรูป ก็จะเป็นโอกาสได้ศึกษาพระธรรมวินัย ได้ทบทวน ฝึกฝน “วิทยายุทธ์” เพื่อการออกเผยแผร์พระศาสนาต่อไปด้วย

จดหมายข่าวฉบับที่ 139 นี้ขอถือโอกาสร่วมอนุโมทนาบุญกับพระสงฆ์และพุทธศาสนิกชน ผู้ตั้งปณิธานกระทำความดีในรูปแบบต่าง ๆ แม้ ณ วันนี้เทศกาลเข้าพรรษาจะล่วงเลยมากกว่าเดือนแล้ว แต่ก็ยังไม่สายที่จะกระทำความดี จึงขอนำเรื่องราวที่เกี่ยวข้อง

กับพุทธศาสนานำเสนอ เพื่อสดับสติปัญญา เสริมบุญบารมีแก่ผู้อ่านทุกท่านให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

เรื่องแรกที่ขอนำเสนอได้แก่ เรื่องราวของพระพุทธรูปเมตตา ที่อยู่ภายในพระมหาเจดีย์ตรีสิริ ที่พุทธคยา อินเดีย อายุกว่า 1,400 ปี ซึ่งรอดพ้นจากการทำลายของกษัตริย์ฮินดู เห็นแล้วจะประทับใจเป็นอย่างยิ่ง

เรื่องที่สอง เรื่องราวของ วันอาสาฬหบูชา คือการบูชาในวันเพ็ญเดือน 8 บังเอิญเป็นวันก่อนวันเข้าพรรษาพอดี วันอาสาฬหบูชา เป็นวันที่ศาสนาพุทธมีครบรัตนตรัย คือมีพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นวันที่พระพุทธองค์แสดงปฐมเทศนาโปรดปัญจวัคคีย์ ด้วยบท ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร วันสำคัญเช่นนี้ สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก ได้ทรงเตือนสติให้พุทธศาสนิกชนตระหนักว่า ความศักดิ์สิทธิ์แห่งคุณพระรัตนตรัยนั้นมีอยู่จริง อันเกิดจากผลความดีงามที่ปฏิบัติ มิใช่อาณานุกาฬลึกลับใด ๆ

เรื่องที่สาม ชมพูทวีป-พุทธธรรม เป็นบทความความรู้ที่ชาวพุทธควรรู้เกี่ยวกับพุทธประวัติของพระศาสดา โดยเก็บจาก หนังสือ กาลนุกรม พุทธศาสนาในอารยธรรมโลก เขียนโดย พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต)

เรื่องที่สี่ 10 ความจริงสูงสุดของชีวิต ที่ทุกคนควรตระหนัก เช่น เราเกิดมาคนละหลายล้านชาติแล้วนะ จิตสุดท้ายก่อนตายเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง บุญบาปมีจริง เป็นต้น เป็นข้อคิดที่นำใคร่ครวญ

เรื่องที่ห้า มงคลสูตร เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต 38 ประการ เป็นหนึ่งในคำสอน ที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอน อ่านแล้วนำไปปฏิบัติจะมีประโยชน์ เรื่องที่หกเรื่องสุดท้าย เป็นข้อเขียนจาก โฉนด ของคนยุคหลัง หายสงสัยว่า ทำไมคนไทยจึงเรียกพระราชาวา พ่อ แม่ ผู้เขียนจะใช้คำที่อาจไม่ถูกต้องสมควรนัก แต่ก็รู้ว่าออกมาจากใจ อ่านแล้วพาลน้ำตาจะไหล

พบกันฉบับหน้านะครับ

บก.

ชมพูทวีป – พุทธศาสนา

16 แคว้นแห่งชมพูทวีป

623 BC **ชมพูทวีป** แบ่งเป็น 16 แคว้น (โสฬส-มหาชนบท) นับจากตะวันออกขึ้นไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ คือ อังคะ **มคธ** กาสี **โกศล** **วัชชี** มัลละ เจติ **วังสะ** กุรุ ปัญจาระ สุรเสนะอัถสกะ **อวันตี** **คันธาระ** **กัมโปชะ** (กัมโปชะ บางทีเรียกควบกับ “โยนะ” เป็นโยนะ-กัมโปชะ หรือโยนก-กัมโปชะ)

ใน 16 แคว้นนี้ บางแคว้นได้สูญสิ้นหรือกำลังเสื่อมอำนาจ บางแคว้นมีชื่อเสียงหรือกำลังเรืองอำนาจขึ้นมา (สังเกตที่ให้ตัวอักษรดำหนา) โดยเฉพาะแคว้นที่จะมีอำนาจสูงสุดต่อไปคือ **มคธ**

ประสูติ – ตรัสรู้ – ประกาศพระศาสนา

80 ปี ก.พ.ศ. (= 623 ปีช) ฝรั่งว่า 563 ปีช) **เจ้าชายสิทธัตถะ** โอรสของพระเจ้าสุทโธทนะ และพระนางสิริมหามายา แห่งแคว้นคากยะ **ประสูติ**ที่ลุมพินีวัน ระหว่างเมืองกบิลพัสดุ์ กับเมืองเทวทหะ หลังประสูติแล้ว 7 วันพระพุทธรูปมารดาสวรรคต

51 ปี ก.พ.ศ. (= 594 ปีช) **เจ้าชายสิทธัตถะ** พระชนมายุ 29 พรรษา เสด็จออก**ผนวช** (มหาภิเนษกรมณ์) ที่โพนมามนที

45 ปี ก.พ.ศ. (= 588 ปีช) ในวันเพ็ญวิสาขปุณณมี **เจ้าชายสิทธัตถะ** พระชนมายุ 35 พรรษา **ตรัสรู้**เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่มหาโพธิพฤกษ์ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม (ปัจจุบันเรียกว่า “พุทธคยา” ในแคว้นมคธ)

2 เดือนจากนั้น ในวันเพ็ญอาสาฬหปุณณมี พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง **ปฐมเทศนา** ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร แก่พระเบญจวัคคีย์ ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้เมืองพาราณสี

ที่ป่านั้น ต่อมาไม่นาน หลังจาก ยสกุลบบุตร 1 และสหายอีก 54 คน ออกบวชและบรรลุอรหัตผลแล้วเกิดมีพระอรหันตสาวกยุคแรก 60 รูป จึงทรงส่งพระสาวกไป**ประกาศพระศาสนา** ด้วยพุทธพจน์ ซึ่งมีตอนที่สำคัญที่จำเป็นหลักกันสืบมาว่า “จรณภิกขเว จาริกัม พุชชนหิตาย พุชชนสุขาย โลกานุกมปาย” (ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงจาริกไป เพื่อประโยชน์สุขแก่ชนจำนวนมาก เพื่อเกื้อการุณย์แก่ชาวโลก)

ประดิษฐานพระศาสนาในแคว้นมคธ

ต่อมานับแต่**ตรัสรู้ได้ 9 เดือน**หลังเสด็จจากป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เมืองพาราณสี ย้อนกลับมาแคว้นมคธ โปรดชฎิล 1,000 ที่คยาสิละ แล้วเสด็จเข้า**เมืองราชคฤห์** โปรดพระเจ้าพิมพิสารและราชบริพาร ได้รับถวาย**พระเวฬุวัน** เป็นอารามแรกในพระพุทธศาสนา

ทรงบำเพ็ญพุทธกิจประดิษฐานพระพุทธรูปศาสนาใน**แคว้นมคธ** ทรงได้อัครสาวก คือ พระสารีบุตรและพระมหาโมคคัลลานะ อดีตปริพาชก (ชื่อเดิมว่า อุปลิสสะ และโกลิตะ) พร้อมบริวาร ซึ่งได้ออกบวชพร้อมกันเป็น 250 รูป

โดยเฉพาะเมื่อพระสารีบุตรบรรลุอรหัตผล พอตีถึงวันมาฆะปุณณมี ภาติวันนั้นมีจตุรงคสันนิบาต พระพุทธเจ้าทรงแสดง**โอวาทปาฏิโมกข์** ในที่ประชุมพระอรหันตสาวก 1,250 รูป

ในปีที่ **3 แห่งพุทธกิจ** อนาคตนิทานที่เศรษฐีเลื่อนไถ่ได้เป็นอุบาสกแล้วสร้างวัด**พระเชตะวัน**ถวาย ที่เมือง**สาวัตถี** แคว้นโกศล เป็นอารามที่ประทับและแสดงธรรมมากที่สุด รวม 19 พรรษา (รองลงมาคือ**วัดบุพพาราม** ซึ่งนางวิสาขา มหาอุบาสิกาสร้างถวาย ในเมืองสาวัตถี เช่นกัน ซึ่งได้ประทับรวม 6 พรรษา)

45 พรรษาแห่งพุทธกิจ

ในเวลา 45 ปีแห่งการบำเพ็ญพุทธกิจ พระพุทธเจ้าได้เสด็จไปประทับจำพรรษา ณ สถานที่ต่าง ๆ ซึ่งท่านได้ประมวลไว้ พร้อมทั้งเหตุการณ์สำคัญบางอย่างที่เป็นที่สังเกตดังนี้

พระพุทธเจ้าทรงโปรดพระเบญจวัคคีย์ ภาพสีน้ำ มีเมืองจักรพันธู์ โปษยกฤต

พรรษาที่ 1 ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้กรุงพาราณสี (โปรดปัญจวัคคีย์)

พรรษาที่ 2 - 3 - 4 พระเวฬุวัน กรุงราชคฤห์ (ระยะประดิษฐานพระศาสนา เริ่มแต่โปรดพระเจ้าพิมพิสาร ได้ อัครสาวก ฯลฯ เสด็จจนครบปีลพัสดุครั้งแรก ฯลฯ อนาคต บิณฑิกเศรษฐีเป็นอุบาสกถวายพระเชตวัน ถ้าถือตามพระวินัยปิฎก พรรษาที่ 4 น่าจะประทับที่พระเชตวัน นครสาวัตถี)

พรรษาที่ 5 ภูฏาคร ในป่ามหาวัน นครเวสาลี (โปรดพระพุทธบิดาซึ่งปรินิพพานที่กรุงกบิลพัสดุ์ และโปรดพระญาติที่วิวาทเรื่องน้ำโรหิณี พระมหาปชาบดีพนวช เกิดภิกษุณีสงฆ์)

พรรษาที่ 6 มกุลบรพต (ภายหลังแสดงยมกปาฏิหาริย์ที่นครสาวัตถี)

พรรษาที่ 7 ดาวดึงส์เทวโลก (แสดงพระอภิธรรมโปรดพระพุทธมารดา)

พรรษาที่ 8 เกสกลาวัน ใกล้เมืองสูงสูมารคีรี แคว้นภคคะ (พบนกุลบิดาและนกุลมารดา)

พรรษาที่ 9 โขสิตาราม เมืองโกสัมพี

พรรษาที่ 10 ป่าตำบล ปาโรเลยยกะ ใกล้เมืองโกสัมพี (ในคราวที่ภิกษุชาวเมืองโกสัมพีทะเลาะกัน)

พรรษาที่ 11 เอกนาลา หมู่บ้านพราหมณ์

พรรษาที่ 12 เมืองเวรัญชา

พรรษาที่ 13 จาลิยบรพต

พรรษาที่ 14 พระเชตวัน (พระราหุลอุปสมบทวาระนี้)

พรรษาที่ 15 นิโครธาราม นครกบิลพัสดุ์

พรรษาที่ 16 เมืองอาฬวี (ทรมานอาฬวกยักษ์)

พรรษาที่ 17 พระเวฬุวัน นครราชคฤห์

พรรษาที่ 18 - 19 จาลิยบรพต

พรรษาที่ 20 พระเวฬุวัน นครราชคฤห์ (โปรดมหาโจรองคูลิมาล พระอานนที่ได้รับหน้าที่เป็นพระพุทธรูปปฏิฐากประจำ)

พรรษาที่ 21 - 45 ประทับสลับไปมา ณ พระเชตวัน กับบุพพาราม พระนครสาวัตถี (รวมทั้งคราวก่อนนี้ด้วย อรรถกถาว่าพระพุทธเจ้าประทับที่เชตวนาราม 19 พรรษา บุพพาราม 6 พรรษา

พรรษาที่ 45 เวฬุวคาม ใกล้นครเวสาลี

พุทธกิจประจำวัน

นอกจากสถานที่ทรงจำพรรษาใน 45 ปีแห่งพุทธกิจแล้ว พระอรธกถาจารย์ ได้ประมวลพุทธกิจที่ พระพุทธเจ้าทรงปฏิบัติเป็นประจำในแต่ละวันไว้ด้วย ว่า มี 5 อย่าง เรียกว่า พุทธกิจประจำวัน 5 ดังนี้

1. ปุพฺพณฺเห ปิณฺฑทฺปาตณฺจ เวลาเช้าเสด็จบิณฑบาต
2. สายนฺเห ธมฺมเทศนํ เวลาเย็นทรงแสดงธรรม
3. ปโทเส ภิกฺขุโถวาทํ เวลาค่ำประทานโอวาทแก่เหล่าภิกษุ
4. อทฺตมรตฺเต เทวปณฺหนํ เที่ยงคืนทรงตอบเทวปัญหา
5. ปจฺจุสฺสเว คเต กาเล ภพฺพาพภฺเพ วิโลกนํ จวนสว่าง ทรงตรวจพิจารณาสัตว์ที่สามารถและยัง ไม่สามารถบรรลุธรรมว่า ควรจะเสด็จไปโปรดผู้ใด

(สรุปท้ายว่า เอเต ปณฺจวิเห กิจฺเจ วิโสเธติ มุนิปุญฺคโว พระพุทธเจ้า องค์พระมุนีผู้ประเสริฐ ทรงยังกิจ 5 ประการนี้ให้หมดจด)

ต้นแบบสังคายนาและพุทธปัจฉิมวาจา

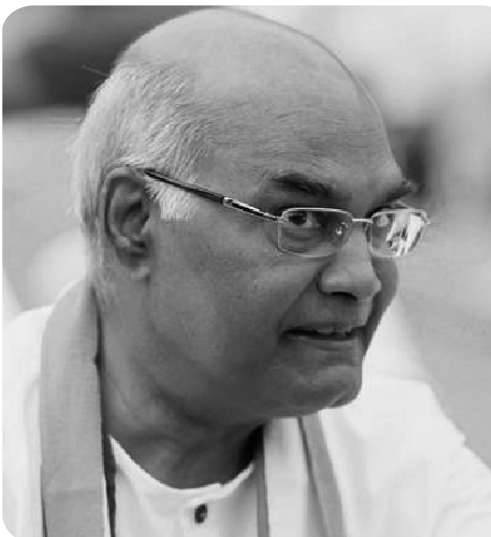
527 BC (ตัวเลขฝ่ายตะวันตก) มหาวีระ (นิครนถนาฏบุตร) ศาสตราแห่งศาสนาเซน/ไชนะ ลิ่นซีฟ สวาททะเลาะวิวาทกัน เป็นข้อปรารถนาที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำให้มีการสังคายนาและครั้งหนึ่งพระสารีบุตรได้แสดงสังคีตสูตรไว้เป็นตัวอย่าง

1 ปี ก.พค. (= 543 ปีซี ฝรั่งว่า 483 ปีซี) ในวันเพ็ญวิสาขปุรณมี หลังจากบำเพ็ญพุทธกิจ 45 พรรษา พระพุทธเจ้ามีพระชนมายุ 80 พรรษา เสด็จปรินิพพาน ที่สาละวินทยาน เมืองกุสินารา

พระพุทธปัจฉิมวาจา.... “วธมฺมา สงฺขารา อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ” (สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา จงทำกิจทั้งปวงให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด)

จาก..กาลานุกรม พระพรหมณ์คุณากรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต)

รณ นถ โกวินท์ (Ram Nath Kovind)

ประธานาธิบดีคนใหม่ของอินเดีย วัย 71 ปี เป็นชาวพุทธ ที่มาจากนครวรรณะจัณฑาล ซึ่งถือเป็นวรรณะต่ำสุด ในสังคมอินเดีย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในสังคมอินเดียที่ลดความสำคัญของวรรณะทางสังคมลงไปอย่างมาก และมีผลต่อชาวพุทธในประเทศอินเดียเป็นอย่างมากด้วย

ใน Speech by Sri Ram Nath Kovind on his assumption of office as President of India at central hall of parliament, New Delhi. ตอนหนึ่งระบุว่า อินเดียเป็นดินแดนแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงเวลาอันสมควรแล้ว แผ่นดินอินเดียอันเป็นแผ่นดินขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะได้เป็นผู้นำพุทธธรรม สร้างสันติภาพ ความสงบสุขและสร้างสมดุลทางนิเวศวิทยา (เชิงพุทธ) ให้เกิดขึ้นแก่ชาวโลก (It is appropriate that the Land of Lord Buddha

should lead the world in its search for peace, tranquility and ecological.....)

ท่านคมนตรี ชาวสารงานพระธรรมทูตอินเดีย วิเคราะห์ว่า รัฐบาลอินเดียพยายามจะใช้พระพุทธศาสนาในฐานะเป็นสื่อทางทูต สานสัมพันธ์กับประเทศต่างๆทั่วโลกด้วย แม้ประธานาธิบดีจะกล่าวถึงพระพุทธศาสนาเพียงเท่านี้ แต่มีนัยสำคัญต่อพระพุทธศาสนาในอินเดียเป็นอย่างมาก

10 ความจริงสูงสุดที่ทุกคนควรตระหนัก !

อวิชชาคือเหตุ “เวียนว่ายตายเกิด”

ความลึกซึ้งของคำสอนในพุทธศาสนา ที่นับวันแม้นักควอนตัมฟิสิกส์จะค้นพบข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ที่ยืนยันความเป็นจริงได้อย่างน่าทึ่ง

1. **แท้จริงแล้วสุขทุกข์ไม่ได้เกิดจากใครทำ** ไม่ได้เกิดจากปัจจัยภายนอก แต่เกิดจากการกระทบกันของตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ปัจจัยภายนอกเป็นเพียงตัวแปร ปัจจัยภายในได้แก่ สติ คือสาเหตุใหญ่ ถ้าสติไม่แข็งแรง ไม่ว่าจะอยู่ในสถานะใด เป็นใครมาจากไหน ก็มีความสุขได้ทั้งนั้น เมื่อสติแข็งแรงย่อมเห็นกระบวนการทำงานของ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อเห็นกระบวนการดังกล่าว จิตย่อมไม่เสวยอารมณ์อันเป็นต้นเหตุของสุข ทุกข์ สุขทุกข์จึงถูกปรับสมดุลให้อยู่ในภาวะเป็นกลาง สิ่งนี้เรียกว่า ความเบิกบาน

2. **ความเป็นเรา เป็น เขา คือกระบวนการปรุงแต่งของจิต** แท้จริงแล้วตัวเราไม่มีอยู่ คำว่าตัวเราไม่มีอยู่นี้ ไม่ใช่คำอุปมาอุปไมย แต่เป็นสิ่งที่สามารถตรวจสอบได้เองจากการฝึกจิต ความเป็นตัวเรานั้นเปรียบเหมือนรถยนต์หนึ่งคัน เมื่อจับล้อไว้ทางหนึ่ง เครื่องยนต์ไว้ทางหนึ่ง ประตุ ตัวถังไว้ทางหนึ่งเมื่อจับแยกส่วนได้เช่นนี้ สภาพความเป็นรถยนต์ก็หมดไปเมื่อฝึกสติจนแยกกาย ความคิดและจิตออกจากกันได้ ความเป็นตัวเราก็หมดไปด้วย ความทุกข์ทั้งปวงก็เป็นอันยุติ

3. **เราทั้งหลายล้วนเกิดมาหลายล้านชาติ** เป็นจำนวนที่นับไม่ได้ เคยเป็นคนรวย คนจน พระราชา ยาจก เป็นคนฉลาด เป็นคนโง่เขลา เป็นคนพิการ

เป็นคนรูปร่าง เป็นชาย เป็นหญิง ฯลฯ เคยเป็นมาทุกอย่าง ดังนั้นถ้าชาตินี้เกิดมาดี ก็ไม่ได้แปลว่า ชาติหน้าจะดี ชาตินี้อาจเป็นมหาเศรษฐี ชาติหน้าอาจเป็นสัตว์นรก ชาตินี้อาจเป็นสัตว์เดรัจฉาน ชาติหน้าอาจเกิดเป็นมนุษย์อยู่ในตระกูลสูงก็เป็นได้ ตราบใดที่ยังเวียนว่ายตายเกิด จงอย่าล้าพองใจว่าเรานั้นดีแล้ว ประเสริฐแล้ว เพราะแท้จริงไม่มีใครเลยที่ดีกว่าใคร ทุกคนล้วนอยู่ในความสุมเสี่ยงทั้งสิ้น

4. **จิตสุดท้ายก่อนตาย** เป็นสิ่งชี้วัดว่าชาติหน้าเราไปเกิดเป็นอะไร ขณะจิตสุดท้ายเป็นสิ่งที่ควบคุมได้ยากที่สุดเป็นวินาทีสุดท้าย ความเศร้า ความสงสัย การยึดติดและความเจ็บปวด สิ่งเหล่านี้จะดึงมนุษย์ให้ไปปฏิสนธิจิตในภูมิเบื้องต่ำ ได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ที่ได้เกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งหลังจากตายไปแล้ว มีเท่าจำนวนเม็ดทรายที่ปลายนิ้ว ส่วนทรายที่เหลือบนปฐพีเทียบได้กับผู้ที่ยายแล้วไปจุติในอบายภูมิ ถ้าเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วคงน้อยกว่า 0.00001 เปอร์เซ็นต์ นั้นเท่ากับว่า เป็นไปได้มากเหลือเกินว่า คนทั้งหมดที่เรารู้จัก จะไม่มีใครเลยที่จะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ไม่เว้นแม้กระทั่งเราเอง

5. **ชีวิตที่เราเห็นอยู่ เป็นชีวิตชั่วคราว** เมื่อเราตาย สิ่งที่เราหามาด้วยความลำบาก สิ่งที่เราเคยมั่นหมายว่าสำคัญ ทั้งความสามารถ เกียรติภูมิ ลูกเมีย ทรัพย์ ญาติพี่น้อง มิตรสหาย หน้าที่การงานสมบัติ พัสถาน ฯลฯ ทั้งหมดนี้ไม่มีอะไรเลยที่เราสามารถนำติดตัวไปได้ คำถามสำคัญที่เราควรต้องคิด คือ ทุกวันนี้เราใช้เวลาที่มีเพื่อสิ่งใด แน่ใจว่าเวลาเกือบทั้งหมดมุ่งไปสู่สิ่งที่เราไม่สามารถนำติดตัวไปได้ เหล่านี้คือเรื่องอันตราย ที่เราสมควรปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอย่างเร่งด่วน

6. **บุญบาปเป็นของมีจริง** ทุกการกระทำของเรา ย่อมส่งผลสะท้อนกลับไม่วันนี้ก็วันหน้า ไม่ชาตินี้ก็ชาติหน้า คำพูดและการกระทำ จึงเป็นสิ่งสำคัญมากกว่า

ที่เราคิด พูดสิ่งใด ทำสิ่งใดลงไป มิได้จารึกไว้เพียงโลกนี้ หากแต่มันจะจารึกไว้ในสังสารวัฏ ในจิตของเราและเรา

จะต้องเป็นผู้รับผลแห่งการกระทำของตนเอง ตลอดการเวียนว่ายตายเกิด ดังนั้นจงระวังคำพูดและการกระทำของเราไว้ให้มากกว่าที่เป็นอยู่

7. ทุกคนที่เราเห็น พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงมิตรสหาย ผู้คน ทั้งคนที่รู้จักและไม่รู้จัก ตลอดการเวียนว่ายตายเกิด ไม่มีใครเลยที่ไม่รู้จักกัน ไม่มีใครเลยที่ไม่เกี่ยวข้องกันและตราบใดที่เรายังเวียนว่ายตายเกิด เราและเขา จะได้พบกันอีก ในฐานะใดฐานะหนึ่ง ทำดีกับเขาวันนี้ จะพบกันในเส้นทางที่ดี ทำร้ายเขาในวันนี้จะต้องตามจองเวรกันต่อไปไม่สิ้นสุด ดังนั้น คำว่า “เพื่อนร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บตาย” จึงเป็นคำที่มีนัยสำคัญกว่าที่เราคิดไว้หลายเท่า จงมองคนอื่นให้เหมือนครอบครัวของท่าน นั่นคือหนทางที่ดีที่สุด

8. เมื่อการเวียนว่ายตายเกิดมีจริง การบริหารจัดการชีวิตของเราที่ครอบคลุมทุกมิติ ไม่เน้นหนักในชาติใดชาติหนึ่ง ชาตินี้ก็ต้อกินต้อใช้แต่ชาติหน้าก็ต้อเพื่อเหลือเพื่อขาด กิจกรรมบางอย่าง อาจส่งผลดีสูงสุดในชาตินี้ แต่ชาติหน้าอาจทำให้ท่านไม่เหลืออะไรเลย แม้แต่อรรถภาพความเป็นมนุษย์ ดังนั้น ในทุกวันนี้ เราควรถามตนเองว่า วันนี้เราได้เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัวในชาติหน้าไว้บ้างหรือยัง

9. เวลาที่เราเห็นตรงหน้า มีเพียงปัจจุบัน วินาทีต่อวินาที เมื่อเวลาเคลื่อนเลยไป ไม่มีใครสามารถนำช่วงเวลานั้นกลับมาใช้ซ้ำได้ อดีตไม่มีจริง เพราะอดีตคือภาพจำที่เรานำมาคิดซ้ำในเวลาปัจจุบัน ส่วนอนาคตก็ไม่มีจริงเพราะอนาคตก็คือ การปรุงแต่งในปัจจุบันของเรา จงจำไว้เสมอ ชีวิตคือเรื่องสดใหม่ ตัวท่านมีอยู่เพียงปัจจุบัน การอยู่กับปัจจุบันจะช่วยแก้ปัญหายุ่งยากในชีวิตของท่านได้และนี่คือกุญแจเพียงดอกเดียวที่จะไขความลับของชีวิต จงอยู่กับปัจจุบันจนถึงที่สุด แล้วชีวิตจะเป็นของท่านอย่างไรแท้จริง

10. เป้าหมายของการเกิดเป็นมนุษย์คืออะไร
บางคน

บอกว่า ฉันเกิดมาเพื่อมีความสุข บางคนบอกว่าฉันเกิดมาเพื่อสร้างสิ่งดีงามไว้ให้โลก บางคนบอกว่าฉันเกิดมาเพื่อคนที่ฉันรัก นั่นก็เป็นสิ่งที่จะคิดกันไปตามภูมิปัญญา แต่ละคนก็มีเป้าหมายในชีวิตที่แตกต่างกันไป แต่สำหรับพระพุทธเจ้า ท่านได้ฝากเป้าหมายให้มนุษยชาติ เป้าหมายของการเกิดเป็นมนุษย์ในทัศนะของพระพุทธเจ้า ก็คือ การดับกิเลส และทำที่สุดแห่งทุกข์ให้แจ้ง คือการดับความไม่รู้ หรืออวิชชา อันเป็นต้นเหตุแห่งการเวียนว่ายตายเกิด ตลอดการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏสงสาร

ขอให้เชื่อเถอะว่า เราเคยตั้งเป้าหมายชีวิตมาแล้วนับไม่ถ้วน และขอให้เชื่อเถอะว่าทุกเป้าหมาย ทุกความปรารถนา ทุกความสำเร็จ ทุกความอยากมี อยากดี อยากได้ อยากเป็น เราล้วนเคยบรรลุมาก่อนหน้านี้ทั้งสิ้น คงเหลือเพียงเป้าหมายเดียวเท่านั้นที่เราไม่เคยบรรลุ นั่นคือเป้าหมายแห่งการไม่เกิด ไม่ตาย

เช่นนั้นแล้วถ้าชาตินี้เรายังตั้งเป้าหมายเก่าๆ ซ้ำๆ เดิม ๆ ชีวิตของเราคงไม่ต่างอะไรกับนิยายน้ำเน่าที่นำมาเล่าซ้ำ ๆ เปลี่ยนแต่เพียงชื่อแซ่ หน้าตา เสื้อผ้า หน้าผมแต่ทุกอย่างก็ยงวนเวียนอยู่ในวังวนเก่า ๆ เช่นนี้แล้วการเกิดของเราคงเป็นการเกิดที่ไร้ค่า

จงหยุดคิด ฟินิจ ไคร่ครวญ ด้วยสัมปะชัญญะของท่าน อรรถภาพความเป็นมนุษย์ คือสิ่งล้ำค่า อันหาที่สุดมิได้ ทุกวันนี้ท่านกำลังใช้สิ่งล้ำค่าที่ว่า เพื่อแสวงหาสิ่งใดอยู่หรือ ???

ขออนุโมทนาบุญ กับพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ... ทุกองค์ ...ทุกรูป..ในฐานะที่ท่านอยู่ในเส้นทางที่ควรจะเป็น ในการที่ได้เกิดเป็นมนุษย์

ข้อมูลจาก ไลน์ กลุ่มมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

มงคลสูตร

เหตุแห่งความเจริญ 38 ประการ

ชาวพุทธไทยจำนวนมากมักไม่รู้ว่า การที่พระสงฆ์สวดพระพุทธรูปมนต์ในพิธีมงคล เช่น ทำบุญบ้าน พระสงฆ์จะสวดบทมงคลสูตร ทำน้ามนต์ ครั้นถามว่า ที่ว่าเป็นมงคลหรือคัคคีสิทธิ์นั้น เป็นเพราะน้ามนต์ในบาตรหรือเป็นเพราะคำสวด ที่ชาวบ้านเองก็ไม่รู้ว่า แปลว่าอะไร มักตอบไม่ได้

แท้จริงความเป็นมงคลอยู่ที่บทสวด ที่พระสงฆ์นำมาสวดเพื่อสอนเราว่า ถ้าจะให้ชีวิตเป็นมงคล ต้องเริ่มจากการไม่คบคนพาล (อะเสวะนา จะ พาลานัง) ให้คบบัณฑิต (ปณทิตานัญจะ เสวะนา) และบูชาคนที่ควรบูชา (ปุชา จะ ปุชะเนยานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง) ฯลฯ รวม 38 ประการ เป็นแนวทางการดำเนินชีวิต แต่ปัญหาก็คือ คนฟังไม่รู้ เพราะเป็นภาษาบาลี บางทีคนสวดก็ไม่รู้เหมือนกัน ก็สวดกันไปอย่างนั้น จึงทำให้ไม่ได้รับประโยชน์สูงสุด จากคำสอนนี้

ตามประวัติของบทสวดนี้กล่าวว่า เทียงคิน ๆ หนึ่ง มีเทวดาตนหนึ่งเข้ามาเฝ้าพระพุทธเจ้าถึงพระคันธกุฎี ที่พระเชตวัน กรุงสาวัตถี กราบทูลว่า เทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก เมื่อหวังความสวัสดิได้พากันคิดหามงคลทั้งหลาย ขอพระองค์โปรดตรัสบอกมงคลอันสูงสุดเถิด (จุดที่เทวดา ทูลถามพระพุทธองค์ ได้มีการสร้างเจดีย์เล็ก ๆ ไว้ ตามรูป) แล้วพระพุทธ

องค์ตรัสตอบเป็นคาถา ตามบทสวดมงคลสูตร ซึ่งเริ่มต้นบทสวดว่า พระพุทธเจ้า มะนุสสา จะ มังคะลานิ อะจินตะยุง อากังขะมานา โสถถานัง พุทธิ มังคะละมุตตะมัง ฯลฯ

เมื่อครั้งพุทธกาล	เขาโจษขานเรื่องมงคล
ท่อมเถียงทุกแห่งหน	ว่ามงคลเป็นฉันใด
จวบจนพุทธองค์	ทรงตรัสรู้สัจจันย
เทวาทูลถามไซ้ไร	จึงทรงได้ไขข้อความ

มงคลที่ 1 ไม่คบคนพาล

หนึ่งไม่คบคนพาล	มีสันดานอันชั่วทราม
คนชั่วยอมชั่วตาม	ดูจผลไม้ใกล้เสเดา

มงคลที่ 2 คบบัณฑิต

สองคบแต่บัณฑิต	อยู่ใกล้ชิดพินิจเอา
ดุจดั่งนกแขกเต้า	ใกล้ฤาษี มุนีงาม

มงคลที่ 3 บูชาผู้ที่ควรบูชา

สามนั้นควรบูชา	ผู้ที่ควรบูชาตาม
คนดีมีควรข้าม	ควรนอบน้อมนมัสการ

มงคลที่ 4 อยู่ในถิ่นฐานที่ดี

สี่นั้นควรสังเกต	ดูประเทศตั้งถิ่นฐาน
ใคร่ครวญถ้วนเหตุการณ์	จะสมสุขถ้วนราตรี

มงคลที่ 5 เคยทำบุญมาแต่กาลก่อน

ห้านั้นเคยทำบุญ	สั่งสมคุณเอาไว้ดี
บุญญาบารมี	ช่วยอุปถัมภ์ ยามอัปจน

มงคลที่ 6 ตั้งตนไว้ชอบ

หกตั้งตนไว้ชอบ	ตามระบอบชอบเหตุผล
ชั่วคืออยู่ที่ตน	ตั้งเอาไว้อย่างไรนา

มงคลที่ 7 เป็นพหูสูต

เจ็ดนั้นหมั่นสดับ
พหูสูตด้วยศึกษา
เรียนรู้สรรพวิทยา
จนรอบรู้อย่างกว้างไกล

มงคลที่ 16 มีจริยธรรม

ลืบทกประพฤติดี
ยามคิด พุด หรือทำ
หมั่นคงที่จริยธรรม
ตำริถ้วนควรแก่การ

มงคลที่ 8 มีศิลปะ

แปดนั้นมีศิลปะ
ทำการงานใดใด
ละเอียดอ่อนในดวงใจ
กระทำได้อย่างงดงาม

มงคลที่ 17 สงเคราะห์ญาติ

ลืบเจ็ดหมั่นสงเคราะห์
จนเจือเกื้อกูลการ
หมู่ญาติมิตร และวงศ์วาน
ยามขาดเหลือ เอื้อเพื่อกัน

มงคลที่ 9 มีวินัย

เก้าดีมีวินัย
กฎเกณฑ์ที่นิยาม
รักษาไว้ใครทำตาม
ไม่ข้ามกฎกติกา

มงคลที่ 18 การงานไม่มีโทษ

ลืบแปดทำงานดี
ละเมิดกฎกรรมนั้น
ที่ไม่มี ซึ่งโทษทัณฑ์
ควรหลีกเลี่ยง ให้ห่างไกล

มงคลที่ 10 วาจาสุภาพ

สิบดีที่น้ำถ้อย
พูดดีมีสัมมา
งามเลิศลอยด้วยวาจา
เป็นภาษิตลิขิตกรอง

มงคลที่ 19 เว้นจากบาป

ลืบเก้าตั้งใจเว้น
เพื่อนมนุษย์สัตว์น้อยใหญ่
บาปกรรมเวร แก่ใคร ๆ
ไม่ก่อบาปให้แก่กัน

มงคลที่ 11 เลี้ยงดูบิดามารดา

สิบเอ็ดเลี้ยงมารดา
แทนทูนที่กายกอง
และบิดา ลิ่นทั้งสอง
มิให้ต้องเดือดร้อนใจ

มงคลที่ 20 เว้นจากของเมา

ยี่สิบสิ่งชั่วช้า
เมามายทำลายกัน
คือสุรา เมรัยนั้น
โทษอนันต์ สุราบาน

มงคลที่ 12 สงเคราะห์บุตรธิดา

สิบสองสงเคราะห์บุตร
อบรมบ่มนิสัย
และธิดาเลี้ยงดูไว้
ให้ศึกษาวิชาการ

มงคลที่ 21 ไม่ประมาท

ยี่สิบเอ็ดไม่ประมาท
สติตั้ง ไว้ในฐานะ
ในโอกาส ทุกทุกกาล
ระลึกได้ ภายวาจา

มงคลที่ 13 สงเคราะห์ภรรยา

สิบสามนั้นภรรยา
เมตตาอย่าระราน
สุขทุกข์มากันช้านาน
ยกย่องไว้ให้เคียงตน

มงคลที่ 22 มีคารวะธรรม

ยี่สิบสองควรอ่อนน้อม
วางตนมีสัมมา
ในท่วงทีภริยา
คารวะนารักจริง

มงคลที่ 14 การงานไม่คั่งค้างอาภูล

สิบสี่ทำการใด
คั่งค้างอาภูลดล
พากเพียรไปจนได้ผล
ให้จิตใจไม่ได้ตี

มงคล 23 ความเจียมตัว

ยี่สิบสามความเจียมตัว
ทิวชฎีกล้ำ อย่าประวิง
ไม่เมามัว ทำเยอหยิ่ง
ควรละทิ้งไม่งามตา

มงคลที่ 15 การให้ทาน

สิบห้าหมั่นให้ทาน
สร้างทานบารมี
เอื้อเพื่อท่านด้วยไมตรี
สั่งสมไว้ให้ประจำ

มงคลที่ 24 ความสันโดษ

ยี่สิบสี่ความสันโดษ
พอใจในโภค
รู้จักโทษของตัณหา
และลาภผลที่ตนมี

มงคลที่ 25 ความกตัญญู
ยี่สิบห้ากตัญญู
ประเสริฐเลิศคนดี
รู้คุณผู้ที่ปราณี
ตอบแทนที่ ผู้มีคุณ

มงคลที่ 26 หมั่นพึงธรรม
ยี่สิบหก ขอยกย้า
ธรรมะ จะคำจูน
หมั่นพึงธรรมไว้เป็นทุน
จนแจ่มแจ้ง ทางนิพพาน

มงคลที่ 27 ความอดทน
ยี่สิบเจ็ดความอดทน
เหนื่อยยากทุกข์ทรมาณ
ถ้อยคำคนที่กล่าวขาน
สู้ทนทานด้วยกายใจ

มงคลที่ 28 เป็นผู้วางใจ
ยี่สิบแปดจิตโอนอ่อน
กระด้างอย่ามุ่งหมาย
ผู้วางใจ สอนง่ายตาย
ไม่อาจพบ แสงพระธรรม

มงคลที่ 29 ได้พบเห็นสมณะและผู้สงบ
ยี่สิบเก้าหมั่นพบปะ
การพบย่อมน้อมนำ
สมณะ ผู้ละกรรม
ความประเสริฐเกิดศรัทธา

มงคลที่ 30 สันทนาธรรม
สามสิบสันทนาธรรม
ถ้อยที เจริญ
ย่อมประเทือง เรื่องปัญญา
พุทธธรรมะ ปรึกษากัน

มงคลที่ 31 บำเพ็ญตบะ
สามสิบเอ็ด บำเพ็ญ ตบะ
ข่มใจ ไม่ผูกพัน
ฝึกกลด ละ ความยึดมั่น
จิตผ่องใสไร้นิวรณ์

มงคลที่ 32 ประพฤติพรหมจรรย์
สามสิบสอง พรหมจรรย์
มลทิน สิ้นอาวรณ์
มันคงได้ ไม่อาทร
จิตผ่องใส ไร้กังวล

มงคลที่ 33 เห็นอริยสัจจ์
สามสิบสาม เห็นอริยสัจจ์
มองเห็น ทางมรรคผล
แจ่มแจ้งชัด ด้วยใจตน
เห็นหนทาง ลื่นทุกข์ไป

มงคลที่ 34 เห็นนิพพาน
สามสิบสี่เห็นนิพพาน
สังขาร ระงับได้
อันข้ามพ้นความอาลัย
จิตวิมุตต์ หลุดพ้นจริง

มงคลที่ 35 จิตไม่หวั่นไหว
สามสิบห้าไม่หวั่นไหว
ดวงจิต สงบนิ่ง
สุขทุกข์ใด ที่มาอิง
อยู่ในรส สันติธรรม

มงคลที่ 36 จิตไม่เศร้าโศก
สามสิบหกไม่เศร้าโศก
มองโลกเหมือนเงา
ยามกระทบ โลกธรรม
ไม่ปรุงแต่ง แสลงใจ

มงคลที่ 37 จิตว่าง
สามสิบเจ็ด จิตสอาด
กิเลส มิตั้งได้
ค้นหาปราศไปจากใจ
จิตว่างเปล่า จากอสุล

มงคลที่ 38 จิตเกษม
สามสิบแปด จิตเกษม
ผ่องแผ้ว พิสุทธิศรี
เอิบอímเอม ปลื้มเปรมปรีดี
สุดประเสริฐ เลิศโลกา....

มงคล สามสิบแปดนี้
มอบไว้ ให้ประชา
มงคล ดลมนัส
มันไว้ ให้สังวร
ตั้งตนไว้ในธรรม
เพิ่มพูนบารมี
มิช้าจนเนิ่นไกล
เทพไท้ ย่อมดาลดล
สวัสดิ์ ศรีสวัสดิ์
พันทุกข์ อย่างเที่ยงแท้
พระชินสีห์ พระศาสดา
ประพடுத்தตามขั้นตอน
แจ่มจรัส ประภัสสร
ย่อมดำริ ฤทธิวิ
ย่อมน้อมนำ สู่กรรมดี
เป็นศรีศักดิ์ พิทักษ์ตน
ปากเพียรไป จนได้ผล
ย่อมรักษา และดูแล
สิ่งพิพัฒน์ มิผันแปร
จงแน่วแน่ ประพฤติธรรม

อายุ วัฒน โณ สุขัง พลัง

หลวงตาธรรมดา.....

สุสานนิราลัย ธรรมสถาน

ทำไมคนไทยจึงเรียกพระราชินีว่า “พ่อ”

(คนเขียนเป็นคนยุคหลัง อายุแค่ 31 ปี แต่เขียนในไลน์ ไลน์อ่านมาก ลองอ่านดู.....)

ผมเกิดในปี 2528 ปีที่ผมเกิด ในหลวงอายุ 58 ปีแล้วครอบครัวของผมเป็นครอบครัวรักในหลวง....สอนให้ผมรักในหลวง.....

แต่ผมก็เหมือนเด็กรุ่นหลังทั่ว ๆ ไป ที่มีช่วงชีวิตที่สงสัยว่า ทำไมผู้ใหญ่ คนเฒ่าคนแก่ ถึงรักในหลวงนี้เสียจริง....และไม่เข้าใจว่าทำไมต้องรักด้วย...ยิ่งพอเข้าเรียน มหาลัยที่เรียกตัวเองว่ามหาลัยการเมือง ยิ่งแล้วใหญ่ ไปเจอนักวิชาการกล่อมไปกล่อมมา กลับมาพาลสงสัยในหลวงเสียขึ้น..

ชีวิตจริงของผม มันเริ่มต้นในชีวิตทำงานนี้แหละครับ... ผมทำอาชีพนักข่าว เริ่มตั้งคำถามว่า แท้จริงแล้วประเทศไทยคืออะไรกันแน่.... ทำไมเราถึงอยู่รวมกันได้ ...เราสร้างสังคมมาจากอะไร ผมเริ่มหันกลับมาดูภาพ แผ่นดินประเทศไทย เป็นแผ่นดินแบบมีภูเขาทอดลงมาในภาคเหนือ มีแม่น้ำ ลี้นสายไหลมารวมกัน เป็นเจ้าพระยา...คำตอบก็เฉลยมาทั้งหมดว่า...ใช่แล้วเราสร้างสังคมจากน้ำ..... จากแม่น้ำนี้แหละที่ทำให้ดินชุ่มชื้น เราจึงเริ่มต้นสร้างประเทศจากการเกษตร.... เกษตรกรบ้านเราจึงมีอยู่มาก...ส่วนอุตสาหกรรมอื่น ๆ นั้นเริ่มมาทีหลัง แต่ทั้งหมดนี้.....ก็ต้องพึ่งพาอาศัยน้ำอยู่ดี....

มันเลยเป็นแรงจูงใจให้ผมมุ่งมั่น ศึกษาระบบน้ำและลำน้ำของประเทศเรา...ระบบชลประทานและการผันน้ำ.... ใช้เวลาเป็นแรมปี..... ยิ่งศึกษายิ่งรู้ว่า เรื่องน้ำ มั่วกันไม่ได้... ต้องรู้จริงเท่านั้นถึงจะทำได้..... เพราะแม่น้ำไม่ใช่ถนน...แม่น้ำมีส่วนลึก มีส่วนตื้น มีกว้าง มีแคบ น้ำไหลช้าเร็วต่างกัน...น้ำเก็บได้ไม่เท่ากัน

และในประเทศของเรา...ไม่มีเรื่องน้ำเรื่องไหนที่ในหลวงไม่เคยศึกษา...ผมพบว่าพระราชินีแม่ ๆ ของผมทรงรู้ทิศทางของน้ำเป็นอย่างดีในทุกรูปแบบ... เชื่อนเกือบทุก

แห่งในประเทศนี้ จะสร้างไม่ได้เลยถ้าไม่มีในหลวงเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง....บางเรื่องข้าราชการไม่ยอมศึกษา ถ้าไม่ใช่โครงการใหญ่ ใช้เงินก่อสร้างเยอะ....บางเรื่องศึกษาแล้ว สร้างไม่ได้

เพราะพูดกับชาวบ้านไม่รู้เรื่อง ถูกต่อต้าน.... เนื่องจากคนคุยกับชาวบ้านเป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย ส่วนคนอนุวัติเป็นข้าราชการผู้บริหารห้องแอร์... มีแต่พระราชินีแม่ ๆ ของผมนี่แหละ ที่นั่งฟังคุยกับชาวบ้าน.... บางทีพระราชินีนั่งบนดิน ... ชาวบ้านนั่งบนเสื่อด้วยซ้ำ.....

ผมหมดคำถาม หมดความสงสัย หมดความคลางแคลงใจทุกอย่าง ในตัวพระราชินีแม่ ๆ ของผมทันที

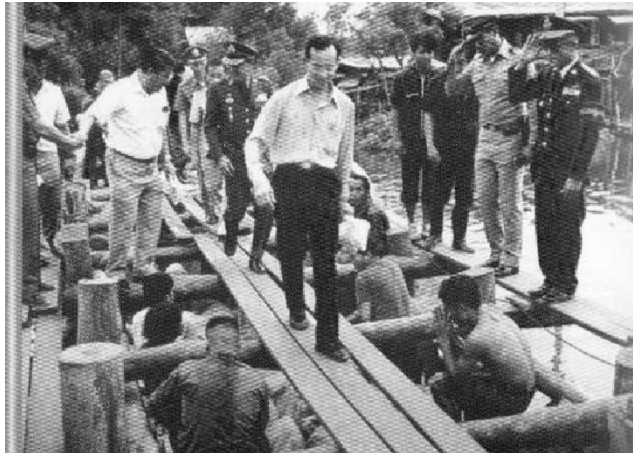
ความรัก ความนับถือ ความศรัทธา ทุกอย่างในตัวพระราชินีแม่ ๆ ของผม ปรากฏท่วมล้นหัวใจเด็กเมื่อวานขึ้นอย่างผม ผมรู้แล้วว่า ทำไมคนเฒ่าคนแก่ถึงรักและสอนให้เด็กอย่างผมรักในหลวงด้วย....

ปี 54 เกิดน้ำท่วมใหญ่ เตือดร้อนกันทุกหย่อมหญ้า ... พระราชาของผมอายุ 84 ปี ทรงแก่มาก ๆ แล้ว และป่วยอยู่โรงพยาบาล..... แต่ก็ยังเรียกผู้เกี่ยวข้องไปให้คำแนะนำว่าจะรับมือกับน้ำอย่างไร.....

ทันทีที่รู้ข่าวนี้ ผมน้ำตาคลอ สงสารและรัก พระราชาแก่ ที่ยังทำงานช่วยเหลือชาวบ้าน ... และแม้ในยามตัวเองเจ็บไข้ ทุกข์ยาก....

ไปฟังคลิบซีครีบ มีคนไปกราบพระบาทถามพระอาการประชวร.... ในหลวงบอกว่า “เป็นที่หัวใจเลย เจ็บร้ายไปที่หลังและที่แขน” ได้ยินพระสุรัสวดีจากพระโอรสโดยตรง ใจผมเจ็บแทนเหมือนจะตายแทนให้ได้

ผมสงสารพระราชาแก่ของผมจับใจ ถ้าไม่ใช่ความรักจากพระราชหฤทัยโดยแท้จริง... อะไรเล่าจะทำให้พระราชาแก่ทำงานให้พวกเราถึงขนาดนี้..... ยิ่งศึกษาเรื่องราวปุมหลัง.... ยิ่งรักพระราชาแก่สุดใจ..... พระราชาของผม ถูกรังแก กลั่นแกล้ง ว่าร้ายมากมาย...นับแต่เริ่มครองราชย์เมื่ออายุ 19 ปี

สมัยนั้นเผด็จการทหาร กัดซี่ย่าท่านเป็นสิบปี ตามมาด้วยปัญหาการเมืองมากมาย ระดับที่ประเทศไทยเจียนอยู่เจียนไป ขณะเดียวกันปัญหาปากท้องชาวบ้านที่รอ

อยู่อีกมหาศาล...ถึงขั้นที่พระราชาของผมเอ่ยปากว่า “บางเรื่องมันน่าท้อ แต่ท้อไม่ได้” ต้องทรงอดทนขนาดไหน

ผมรู้แล้วว่า ทำไมจึงยอมเสด็จไปที่ไกล ๆ ชนิดที่คำว่าท้อกันดารยังไม่พอ....เมื่อพระเทพ ฯ ทรงเล่าว่า เพราะในหลวงมีแนวคิดระเบิดจากข้างใน คือเข้าไปทำให้ชาวบ้านแข็งแรงก่อน แล้วเขาจะออกมาเอง.....ไม่ต้องรีบทำอย่างโลกสมัยใหม่ ตัดถนนเอาความเจริญเข้าไป ชาวบ้านยังไม่พร้อมก็ถูกคนข้างนอกเอาเปรียบ

ผมทิ้งน้ำใจพระราชาแก่ ที่มีนักข่าวฝรั่งมาถามว่า ...จะสร้างเขื่อนเพื่อเอาชนะคอมมิวนิสต์หรือ ? แต่พระราชาแก่บอกว่า ไม่ได้มาสู้กับประชาชน พระองค์มาสู้กับความหิวโหย ถ้าเขื่อนเสร็จ แม้แต่คนที่เรียกตัวเองว่าคอมมิวนิสต์ ก็จะไม่อยู่ดีกินดีไปด้วย .

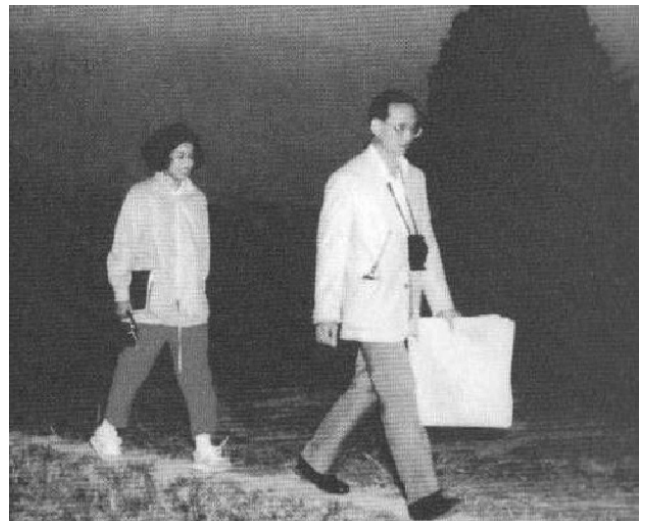
ผมทิ้งที่พระราชาแก่ของผมเจ็บป่วยอยู่โรงพยาบาล หมอพาเข็นรถเล่นคล้ายแครีียด พระราชาของผมมองเห็นรถติด ยังคิดวิธีแก้รถติดให้จนได้

ทางไหนที่จะทำให้ประเทศไทยเจริญ ทำให้ชาวบ้านอยู่สบาย พระราชาของผมเอาหมดทุกทาง

พระราชาของผมทำงานเพื่อชาวบ้านจนตัวตาย....ชีวิตผมไม่เคยเห็นใครทำอะไรแบบนี้.....นอกจากคนเป็นพ่อแม่ทำให้ลูก

ผมรู้แล้วว่าทำไมคนไทยจึงเรียกพระราชาแก่ ๆ ของผมว่า พ่อ

ผมรู้หัวใจตัวเองแล้วว่า รักในหลวงเพราะอะไร....เพราะหัวใจหัวใจของท่านมีไว้เพื่อชาวบ้านเท่านั้น ขอเป็นข้าราชการทุกชาติไป

อรรณกร ชื่นฤทัยในธรรม

*กราบทูลลาฝ่าพระบาทในชาตินี้
ขอผลบุญกุศลจงนำพา*

*หาก मैंมีโอกาสในชาติหน้า
ได้เป็นข้าราชการทุกชาติไป...*

สิ่งตีพิมพ์

กรุณาส่ง

ชมรมข้าราชการอาวุโส กรมส่งเสริมสหกรณ์
20 ถนนพิชัย เขตดุสิต กทม. 10300

คำสอนเฉลวทอชา สุภัทโท

เธอจงระวังความดีของเธอ

เพราะความดีของเธอ

จะกลายเป็นความประพฤติกของเธอ

เธอจงระวังความประพฤติกของเธอ

เพราะความประพฤติกของเธอ

จะกลายเป็นความเคยชินของเธอ

เธอจงระวังความเคยชินของเธอ

เพราะความเคยชินของเธอ

จะกลายเป็นอุปนิสัยของเธอ

เธอจงระวังอุปนิสัยของเธอ

เพราะอุปนิสัยของเธอ

จะกำหนดชะตากรรมของเธอชั่วชีวิต

จดหมายข่าวชมรมข้าราชการอาวุโส กสส.

เจ้าของ ชมรมข้าราชการอาวุโส กรมส่งเสริมสหกรณ์
ที่ปรึกษา นายเชิญ บำรุงวงศ์ นายเสียม มาหมื่นไวย นางวรรณิ รัตนวราหะ
นายสุรศักดิ์ นาคสวัสดิ์ นายดำรงค์ ปันประณต นายบุญส่ง พานิชการ
คณะผู้จัดทำ ร.ต.สอาด แก้วเกษ นางสุภา แจ่มจันทร์ น.ส.สุภัคณิข ไวศยารัทธิ น.ส.วาสนา ศุกระศร
น.ส.สุนันทา ศิริวัฒน์ นายวิเชียร แทนธรรมโรจน์
ประสานงาน โทร. 02 972 5724, 085 099 5782 zaardk@hotmail.com